

Trường Cũ, Người Xưa

Phạm Văn Lương

Hoàng ngồi dựa nửa người trong chiếc hó trên ngọn đồi nhỏ, với súng carbine để trên đùi, còn người thì quần chiếc mền poncho liner mỏng, mà chàng đã lượm được tại Pleiku khi tiểu đoàn đóng quân bảo vệ một đơn vị Mỹ. Hôm ấy, khi trời đang mưa lớn, Hoàng lái chiếc xe jeep chạy ngang qua một cái lều thì gió thổi tốc chiếc poncho che hết kiếng xe trước. Hoàng đành xuống xe gỡ ra vứt, nhưng tiếc nên bỏ sau ghế. Nó theo Hoàng từ đó.

Khi trận đánh đột ngột chấm dứt, Hoàng thẫn thờ nhìn con đường trước mặt. Xa hơn một chút là một dãy nhà tôn, cách đều nhau, Nhà nào cũng có một hàng hoa dâm bụt đỏ, hình ảnh quen thuộc của Dalat. Một dãy nhà khác, đóng cửa, ở phía trái. Dưới dốc, lại những dãy nhà quay mặt nhìn nhau. Xa hơn về phía Bắc là nhà thờ Dòng Chúa Cứu Thế đồ sộ, với một dãy cửa sổ đều nhau, nhưng im lặng, như xa hẳn mọi người, xa cảnh thế tục. Trời xế chiều, xóm vắng, không một tiếng động, chỉ thỉnh thoảng có một vài tiếng gà gáy, một vài tiếng chó sủa vu vơ.

Thật khó ngờ, chỉ mấy phút trước chỗ Hoàng đang ngồi là bãi chiến trường, vang rền tiếng súng carbin của những người lính BĐQ trong đại đội, rồi tiếng vang khô khốc của AK bắn ngược chiều, cùng tiếng gầm thét của máy bay skyraider, xen lẫn tiếng nổ của đạn pháo binh 105 ly, hoà lẫn tiếng hô xung

phong kéo dài như vô tận của những người lính khi thực hiện hành động mạo hiểm sau cùng của trận đánh. Chỉ cách đây ít, phút tiếng nổ gần của mấy trái bom napal, kéo theo vệt lửa cháy dài trước mặt, làm tai Hoàng muốn điếc.

Khi trận đánh bắt đầu, trong khoảnh khắc, Hoàng và những người lính như ngây dại. Trong đời lính mà Hoàng đã trải qua, việc xung phong chiếm một ngọn đồi như hôm nay cũng không phải nhiều. Hoàng cũng như những người lính, xung phong, tìm cái sống trong cái chết. Chỉ một giây cuối cùng, ngay sát mục tiêu, chỉ vài bước nữa thì Nhung, người mang cây trung liên, đã nhảy vào chiếc hố. Nhung mấy bước sau cùng đó, không bao giờ tới, vì Nhung đã lãnh nguyên một loạt AK, nằm gục bên bờ miệng hố. Tên VC, cũng chẳng khá gì hơn, lãnh nguyên băng đạn carbine. Chiến tranh bao giờ cũng bao gồm chết chóc, và nhiều khi vô nghĩa.

Lòng Hoàng chợt quặn lại khi nghĩ đến tang thương đang đổ đến Dalat của chàng. Tết mới qua được mấy ngày, ở thành phố nào, đồng quê nào cũng còn rộn tiếng cười, tiếng pháo. Năm nay, mùa xuân, của đất trời, vẫn tới không thay đổi. Vây mà cả một làng, cả một đường phố buồn tênh, không thấy cả ngọn khói từ những chiếc bếp nấu cơm quen thuộc. Chàng ngược nhìn bầu trời trong xanh, đẹp đẽ, nhưng lòng buồn da diết, ngổn ngang. Chàng đang lo nghĩ cho an ninh của đơn vị vì cuộc chiến chưa yên, đồng thời lại phải lo nghĩ cho gia đình của mình, mặc dầu mới mấy ngày trước, Sang, cô bạn gái, tới khu Marie Curie, thăm Hoàng, cho biết,

“Anh cứ yên tâm đi, em gặp ba má rồi. Ông bà vẫn mạnh, chỉ lo cho anh. Em dấu hẳn, không cho biết anh về Dalat. Ba má nghĩ anh vẫn ở Pleiku. Chỉ một mình em biết anh ở đây, nên chỉ một mình em lo lắng. Mỗi lần tiếng súng lớn rộn ràng, tìm em muốn ra khỏi lồng ngực, có người yêu là lính thật khó...”

Hoàng thông cảm, giống như cuộc chia tay tại sân ga, tàu

chạy, người ở lại là người buồn hơn. Chàng lại nhớ tới giây phút bất ngờ khi nhận lệnh trực tiếp của TĐT yêu cầu chàng thay thế đại đội trưởng cũ của Đại Đội 2 lúc trận đánh đang diễn ra. VC đã lợi dụng yếu tố bất ngờ, di chuyển ban đêm, lập tuyến phòng thủ gây thiệt hại cho ĐĐ2. Hoàng đâu có nhiều thì giờ nắm vững tình hình. Chỉ sau một thời gian rất ngắn chàng đã phải ra lệnh cho toàn đại đội dàn hàng ngang xung phong tiến chiếm mục tiêu.

Hoàng chợt nghe tiếng Hoành, người lính nấu cơm,

- “Alpha, hớp miếng cà phê cho ấm. Em vừa nhóm bếp ngay cạnh chiếc chuồng gà, gần nhà phía dưới chân đồi.

Vừa hớp xong ngụm cà phê đầu, Hoàng gọi ngay người mang máy,

- Anh mời mấy thẩm quyền tới cho tôi gặp một chút. Nhớ dặn họ cho canh gác ngay, không được chểnh mảng.

Ngồi một mình, nhìn qua ngọn đồi thấp và rộng, Hoàng thấy trường Đa Thành nhỏ xíu ẩn hiện xa xa. Mái ngói đỏ và tường màu vàng đưa Hoàng trở về với quá khứ trong khoảng khắc. Hoàng chép miệng, “Mình đã học hai năm tiểu học ở trường này. Ngày đó sao thấy nó lớn quá. Thế mới biết, mình đã thay đổi rất nhiều.”

Những hình ảnh thời ấu thơ lại thoáng hiện ra trong trí nhớ. Hoàng nhớ thầy Diễn, hiệu trưởng, thương Hoàng, lúc nào cũng cho đánh trống “une fois“ rồi trống “deux fois“,... Tuổi nhỏ, vô tư, được đánh trống cũng đủ vui rồi; chưa kể, những giờ ra chơi, trong đám lẫn lộn cả trai lẫn gái. Hoàng nhớ đến tên những người bạn cũ như Giàu, Cúc, Liên, thằng Lự, thằng Lượm, thằng Hồ... Trong đám con gái, Giàu mạnh nhất. “*Cứ mỗi lần đùa là nó vật mình ra sân cỏ, phải chờ có người cứu mới chịu buông.*” Giàu còn nói, “*Tao cũng bắt mày nữa, lần sau thì đừng hòng, em ạ.*” Nghĩ tới đây, Hoàng thâm cười, “*Cái con nhỏ trịch thượng, còn gọi mình là em nữa chứ.*”

Tiếng máy người trung đội trưởng chào, mang Hoàng về

thực tế. Chàng nói,

- Thôi, mình xuống phía đốc kia, ngồi đây không an toàn. Tôi có chút việc dặn dò các anh.

Khi mọi người an vị, Hoàng bắt đầu nói sơ lược lại cuộc tấn công của đại đội. Hoàng nhìn từng người trung đội trưởng,

- Các anh hành quân nhiều kinh nghiệm. Có bao giờ, các anh thấy quân số đại đội chỉ còn 43 người không? Lần này chúng ta lại mất thêm hai người nữa. Anh Nhung, xạ thủ trung liên, và Trung Sĩ Minh chết ngay cạnh tôi. Ngày rời Pleiku, chúng ta có 98 người, 4 sĩ quan. Nhưng quân số đại đội không giữ được lâu, mà đã bị hao hụt từng ngày. Hy vọng các anh em bị thương, nằm rải rác tại các quân y viện sẽ sớm trở về với chúng ta. Trong khi chờ đợi được bổ xung quân số, chúng tôi vẫn phải chiến đấu, và phải thắng. Không thắng đồng nghĩa với bị thương, với chết.

Để tạo thoải mái, chàng yêu cầu Hoàng chia mỗi người uống một chút cà phê. Ai cũng khen. Hoàng cười nhỏ nhẹ,

- Giờ này, chẳng cần cà phê, gạo rang cũng vẫn ngon. Nhân đây, mời các anh ăn chút bánh kẹo để nhớ hương vị Tết. Món này thì bí mật. Tôi không thể nói xuất xứ.

Một trung sĩ, vui vẻ,

- Alpha tuy mới xuống đại đội, nhưng tụi tôi biết Alpha có số đào hoa nhất tiểu đoàn này từ những ngày còn ở Pleiku.

Mọi người đều cười. Hoàng trở lại công việc,

- Sau khi họp tại đây, trung đội 1 lục soát phía Tây. Mặt này nặng, VC từ phía Cam Ly, qua ấp Kim Thạch, lên nằm đồi đêm qua đây. Sau khi trung đội lục soát, tôi tập trung làm ba tổ, canh gác. Nếu có gì, tôi sẽ điều động lên lại ngọn đồi đồi chiều. Trung đội 2 cũng lục soát kỹ khu phía Nam, ngay cái nhà lều mới, tại trường Đa Nghĩa. Trung đội 3, phía Đông, bên dãy nhà phía bên kia đường. Tôi, cùng toán truyền tin và thêm mấy người thuộc trung đội chỉ huy, lục soát phía Bắc, phía tôi

xuống trực thăng hồi sáng. Sau đó, 3 người gác phía Bắc, còn tôi, truyền tin, Hoàn, nằm trên mấy chiếc hố ngọn đồi hồi chiều. Nếu VC tấn công, tôi sẽ kêu pháo binh yểm trợ, nhưng không điều động trung đội nào ban đêm nữa. Nếu trung đội nào không thể nào giữ được vị trí của mình, tôi sẽ hướng dẫn về lại đồi, chỗ tôi ở.

Cuối cùng, các anh ra lệnh thật nghiêm cho lính, không được vào nhà dân chúng, không được lấy gì, ngoại trừ nước uống tại các bể nước, phía ngoài. Các anh biết dân chúng đã khổ nhiều vì chiến tranh rồi, đừng làm họ khổ thêm nữa. Tôi nghe dân chúng oán thán, các anh phải trách nhiệm với tôi. Tới khi có lệnh mới, bất cứ người dân nào muốn về nhà phải có lệnh của tôi. Ai trong đại đội muốn về nhà tới xin phép tôi trực tiếp.

Mấy người trung đội trưởng vui vẻ,

- Tụi tôi sẽ theo lệnh, Alpha.

Sau khi mọi người rải tán, Hoàn vẫn ngồi tại chỗ ngắm nhìn bầu trời trong xanh,. Một lúc sau, chàng quyết định di chuyển Ban Chỉ Huy Đại Đội tới cái chái của một căn nhà ngói rộng. Hoàn lại gọi truyền tin nhắc nhở các trung đội cho canh gác và cho nấu ăn. Vẫn chiếc súng carbine vắt ngang bụng, sau khi khê kéo khóa an toàn, chàng nằm xuống võng bắt đầu nghiên cứu bản đồ, chấm mấy vị trí tác xạ tiên liệu, rồi kêu truyền tin chuyển về tiểu đoàn.

Hoàng vừa xong việc thì một người lính dẫn hai người dân trạc tuổi tứ tuần, xin gặp. Chàng hỏi:

- Máy bác ở đâu mà về đây?

- Tôi ở ngay dưới này. Tụi tôi về tưới mấy luống rau mới trồng. Nếu tôi không tưới ngay thì cây sẽ chết. Tôi chỉ cần nửa giờ. Một ông nói.

Hoàng nhìn hai người, không suy nghĩ, đồng ý,

- Tôi để hai bác tưới rau thôi nhé. Xong hai bác đi ngay

dùm. Hy vọng ngày mai các bác tha hồ tưới.

Đã gần 5 giờ chiều. Hoàng đứng dậy, bước vòng qua mấy căn nhà, trở lại ngọn đồi hồi chiều để kiểm soát đơn vị và thám sát chung quanh. Nắng đã dịu, mấy cụm khói bếp đang lan tỏa trên mấy căn nhà của dân ở phía Nam. Một vài người, ở cách xa vị trí đại đội đang phòng thủ nên không có ai ngăn cản, đã trở về nhà và nấu ăn.

Hoàng ghé xuống ngôi nhà mới ngay chân trường Đa Nghĩa. Đây là tiệm bán phân bón, thuốc trừ sâu lớn nhất vùng này. Khi thấy chàng hai người lính đang gác, khẽ chào rồi bước về phía sau. Hoàng ngồi trên hè, lót gạch bông bóng láng, ngó về 2 phía con đường. Mùi thuốc pháo được dân chúng đốt đêm giao thừa còn phảng phất chung quanh. Một người lính tới chào Hoàng,

- Có một ông già, và một cô gái xin gặp Alpha.

Hoàng chặc lưỡi, cứ thế này thì đâm ra mình phải tiếp khách thập phương tới chúc tết mệt nghỉ. Ông già đi trước, cô gái xách chiếc giỏ nhỏ, theo sau. Cô gái hình như nhận ra Hoàng, cười thật tươi, khiến Hoàng bỡ ngỡ. Hoàng khẽ chào ông già,

- Chào bác, bác đi đâu vậy?

- Tôi ở ngay ngã ba dưới kia, muốn ghé về thăm nhà một chút. Từ sáng tới giờ tôi thấy trực thăng đáp ngay đó, rồi máy bay, tiếng súng đạn lớn nhỏ nổ, tôi lo lắng quá. Ông già vui vẻ.

Lúc này, Hoàng mới nhận ra cô gái, trạc tuổi mình,

- Ồ, hoá ra là Cúc. Xin lỗi bác. Cúc là bạn học của cháu thời tiểu học.

- Tôi nghe Cúc nói rồi. Hoá ra là ông. Cháu nó muốn đi với tôi để may ra gặp lại bạn cũ.

Thế mà đã mấy năm rồi mới gặp lại. Lần trước, chàng đi cùng Sang đi trên đường Minh Mạng thì gặp Cúc và Giàu. Nhân dịp này, Hoàng cũng giới thiệu Sang với những người

bạn học của của mình. Hoàng nói với ba của Cúc,

- Thưa bác, thật tình cháu chưa thể để các bác về nhà, vì phải lục soát kỹ lưỡng. Để cháu hỏi xem lính lục soát khu nhà bác đã xong chưa. Nếu cháu để bác đi, lỡ, có gì xảy ra, cháu thật áy náy.

Hoàng cho lệnh truyền tin,

Phi trường Cam Ly, 1969

- Anh hỏi thằng 3, lục soát khu phía Bắc chưa?

Tiếng máy sè sè, tiếng truyền tin trả lời,

- Xong rồi, Alpha.

- Nói với thẩm quyền, cho lính dẫn giùm hai người về xóm đó. Hai người này chỉ về thăm nhà thôi. Tôi sẽ cho lính theo họ tới bây giờ. Hoàng lại tiếp.

Hai cha con Cúc, tò mò, ngạc nhiên khi thấy Hoàng kỹ quá. Ba của Cúc nói

- Ông chỉ huy nghiêm nhặt quá.

Hoàng không trả lời ông chỉ nhìn Cúc, rồi nói,

- Cháu cho lính đưa bác về thăm nhà, khi nào xong nói họ đưa bác ra đường. Nhớ bác nhé. Lính của cháu là lính lạ, nên

họ không phân biệt ai là ai, nhất là mới đánh nhau xong.

Định cho một người lính đi theo dẫn đường, nhưng rồi Hoàng đổi ý,

- Để cháu và Cúc theo bác lên ngay ba cây thông trên đồi.

Tới cây thông, ba của Cúc mừng,

- Tôi nghĩ khu nhà mình tan tành, chứ ai ngờ...

Hoàng đỡ lời,

- Đồi nào tụi cháu bắn đạn vào nhà, cực chẳng đã mà thôi. Cháu biết mọi người khổ nhiều rồi. Phải dẫn đo chứ bác.

Chỉ còn hai người, Cúc đưa chiếc giỏ nhỏ cho Hoàng,

- Em mang theo một cặp bánh chưng và mấy miếng mứt cho anh,

Hoàng chọc Cúc,

- Lỡ em không gặp anh thì sao?

- Em nghĩ rồi, nếu không gặp anh thì em đưa cho ông chỉ huy. Ai mà chẳng được, mấy anh khổ quá mà.

Trời về chiều, ánh nắng diu diu, Cúc nhìn quanh, vết bom, đạn ngổn ngang, nhiều hố pháo binh còn tro màu đất đỏ,

- Lúc máy bay thả bom, anh ở chỗ nào?

- Ở chỗ mình đang đứng chứ chỗ nào nữa.

- Trời đất, nguy hiểm thế hả anh? Cúc ngạc nhiên.

- Lúc trái bom napal thứ hai từ máy bay thả, em có thấy không? Hoàng vui miệng.

- Ai cũng thấy hết, dân đổ ra đường xem đánh nhau mà. Em và Giàu đều nghĩ tới và lo cho anh. Tội Giàu, nó nắm tay em thật chặt, nhắm mắt không dám nhìn, bom nổ xong, nó mới mở mắt. Tụi em biết anh có người lo rồi, nhưng tự nhiên cũng lo.

- Giàu có biết anh ở đây không? Hoàng hỏi.

- Tụi em biết hai ba ngày rồi, anh nhớ thằng Lự chứ, nó gặp anh ở đâu không biết, sau đó gặp ai cùng lớp ngày xưa nó đều báo cho biết. Gặp em và con Giàu, nó báo liền, “Nhớ thằng Hoàng học với mình không? Nó đi lính Biệt Động Quân. Tao thấy nó lái xe Jeep, trông oai lắm. Nó mặc bộ đồ rằn ri thật đẹp, nhưng vẫn còn sữa như ngày nào còn chơi nhảy dây với bọn mình.”

Cúc chép miệng, nói tiếp,

- Mới ngày nào còn chơi u mọi, còn gọi nhau bằng mày tao. Thế mà giờ này lớn cả rồi. Cúc nhìn Hoàng chằm chọc. Khi nào anh cưới vợ? Em và con Giàu chờ ăn đám cưới đấy. Anh tổ chức ở đây hay ở đâu?

Hoàng cười lớn,

- Cái cô này hay thật, thấy đó là đặt tên ngay, cưới với hỏi. Ai cũng sợ lính, nên không dám lấy chồng lính. Giờ này, tết nhất mà anh ở đây, mai ở đâu cũng chẳng hay. Nhất là loại lính như bọn anh, chỗ nào có tiếng súng là họ gọi tới. Sáng nay anh lên máy bay ở Pleiku. Khi máy bay đáp xuống thấy cái nhà vòm kiểu Thượng, anh mới biết đã trở về Dalat. Đời lính vui ít, buồn nhiều, đi đánh nhau, chứ đâu phải đi phép. Cũng may, mặt trận ở đây không không lớn bằng những thành phố anh đã ngang qua, như Pleiku, Ban Mê Thuột,...

Cúc có vẻ buồn,

- Súng nổ cả ngày mà anh nói không lớn. Thế nào mới là lớn đây? Em tưởng anh đi nhiều nơi vui lắm chứ.

Hoàng nhìn Cúc,

- Ở đâu mà cũng được gặp bạn bè, gặp người đẹp như em thì đời lính, bớt khổ.

Cúc nhìn Hoàng không chớp,

- Anh cho em uống nước đường, tụi em mà đẹp. Cô bạn của anh mới đẹp chứ. Con nhà giàu hả anh?

Khi Cúc đề cập tới Sang, Hoàng chẳng biết nói sao chỉ im lặng cười. Chợt thấy vài cái nệm còn vậy máu bỏ lại sau nhà dân được dùng cho VC bị thương nằm, Cúc chợt buồn hỏi,

- Không biết nhà em có sao không?

- Chắc không sao vì không có giao tranh ở khu vực nhà của em. VC từ hướng Cam Ly vào phía An Thạch, lên nằm ngay ngọn đồi này. Tụi nó nằm ngay vào những cái hố của quân Nhật bỏ lại. Bọn anh phải khó khăn lắm mới đánh bật nó ra. Vừa nói Hoàng vừa chỉ tay vào mấy chiếc hố, rải rác khắp đồi.

Một người lính tới gần nói nhỏ với Hoàng,

- Minh mới thu được một B40 mà bọn nó bỏ lại ngay trên bàn thờ. Tụi tôi phải lục kỹ lắm mới thấy, mới nhìn cũng tưởng cây đèn cầy.

Cúc tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Hoàng và người lính cùng cười. Không muốn Cúc biết nội dung câu chuyện, chàng nói sang chuyện khác,

- Anh ta khen dân Dalat có duyên quá.

- Ngày xưa anh hiền như con gái. Sao bây giờ sạo quá? Bao giờ dân chúng mới được về, anh? Cúc đập vào người Hoàng nói,

- Có lẽ mai, nếu mọi chuyện yên lành. Anh mong dân chúng về sinh hoạt bình thường, ai muốn ngăn sông cấm chợ thế này. Chỉ có bọn VC mới đánh vào thành phố thôi.

Ba Cúc đang trên đường về, Cúc nhìn người lính vẫn theo sau, nói với,

- Lúc nãy em và ba lên đây, đường vắng tanh, không một bóng người. Vậy mà hai cha con em mới rời khỏi đường bước lên đồi thì đã có hai người lính xuất hiện. Ba em trình bày muốn xin gặp ông chỉ huy, còn em thì run lập cập. Hai người lính đã chỉ hướng cho cha con em. Mới đi được vài bước, em quay lại thì người lính đã biến mất. Khi tới gần đây, đột nhiên

lại có người lính khác chặn lại. Sao kỹ vậy anh?

Hoàng nửa đùa nửa thật,

Chắc họ thấy em dễ thương nên hỏi chứ gì?

- Lại dễ thương, thôi ông bạn cũ của tôi, đừng tán nữa. Tôi có người yêu rồi. Cúc đỏ mặt.

- Em và Giàu có người yêu, chứ có mười người yêu, anh cũng chẳng ngạc nhiên gì. Hoàng vui vẻ.

Cúc cười sung sướng, xen một chút e thẹn, mặt cô gái lại ửng hồng. Hai người nói chuyện cho đến khi ba của Cúc trở lại. Ông cảm ơn rồi nói,

- May mắn quá nhà vẫn như cũ, không có hư hỏng gì. Tôi xin phép mai quay lại.

Trước khi đi Cúc dặn dò,

- Mai em và Giàu thăm anh,

Hoàng cho người lính dẫn hai cha con người bạn cũ ra về. Nhìn ánh nắng chiều ngả trên vai, lòng Hoàng ngổn ngang, buồn vui lẫn lộn. Chàng ra lệnh cho các trung đội bắt đầu cho phòng thủ qua đêm, rồi ra lệnh không cho dân chúng về thăm nhà nữa. Nếu tình hình tốt đẹp, trưa mai mọi người có thể về thăm nhà và có thể ở luôn. Chàng nghĩ, “Chiến tranh vô lý, và buồn cười thật. Ai đời, nhà mình mà phải xin phép về thăm!”

Ngày mới bắt đầu. Khi mặt trời ửng hồng vượt khỏi chân đồi, Hoàng cho đơn vị tiếp tục lục soát rộng ra bên ngoài. Cứ 3 người thành một toán và toán nọ thấy toán kia. Khi dân muốn về thì không ngăn cản, nhưng hạn chế việc lộ diện. Nếu có tiếng súng thì các trung đội tự phòng thủ và chờ lệnh.

Thành phố Dalat như sống lại sau khi không còn tiếng súng, cũng như dân chúng được tin Biệt Động Quân đã đánh đuổi VC ra khỏi thành phố. Từ đầu đường Hai Bà Trưng, Ngô Quyền, Phan Đình Phùng, dân chúng đổ xô về nhà tại Đa

Nghĩa, Đa Thành, về tận khu Dòng Chúa Cứu Thế và khu canh nông Thánh Mẫu. Người đi bộ, người xe đạp, trẻ con, người lớn, người gồng, kẻ gánh. Có người gánh đôi thùng, chứa mấy con heo nhỏ nằm gọn gàng bên trong, trong khi hai người khác đẩy chiếc rọ chở con heo lớn. Chắc là heo mẹ! Hoàng buồn bã, than thở một mình, “VC tới đâu, cả heo cũng chạy loạn.” Rồi Hoàng chợt nghĩ tới nhà của mình, rồi nhớ tới Sang. Nhà Sang ở ngay trong phố, chắc không có gì. Chỉ sợ nhà mình, cũng nửa tỉnh nửa quê như vùng này. Nhất là khu chùa ở trên đồi đối diện nhà Hoàng hoang vắng. Nghĩ tới đây, lòng chàng nặng trĩu.

Hoàng nhận ra Cúc và Giàu ngay, khi hai cô này mỗi người xách một chiếc giỏ, tới gặp chàng. Hoàng đứng dậy, nhìn chung quanh, rồi mời hai cô gái ngồi. Giàu lấy chiếc bánh chưng từ giỏ ra tặng thì chàng từ chối lấy lý do là đã nhận của Cúc.

- Hôm qua là Cúc, hôm nay người khác, anh phải lấy. Còn đây, một con gà của hai đứa. Anh cũng phải nhận cho tụi em vui. Giàu nũng nịu

- Còn thiếu mấy trái mận chín cây nữa chứ. Hoàng chọc Giàu.

-Mận đó giờ này để dành cho người khác rồi. Giàu bẽn lẽn.

Hoàng cảm động, như vậy hai cô đi thăm tiền đồn, ủy lạo chiến sĩ, đâu phải thăm bạn học cũ,

- Anh biết lấy gì tặng lại đây.

-Khi nào anh cho ăn đám cưới là huê rồi. Cúc cười.

- Tất nhiên, khi nào cưới vợ, anh phải mời hai cô chứ. Nhưng biết có ngày đó hay không? Mà ở đây hay ở đâu? Lễ đám cưới ở xa thì sao?

Khi Giàu hỏi Hoàng về chuyện tương lai của chàng với Sang, Hoàng không dấu diếm,

- Hai đứa quen nhau lâu rồi, nhưng anh không dám tiến tới. Anh đi hành quân liên miên, thôi để anh khổ đủ rồi.

Cúc chọt hỏi Giàu,

- Tao nhớ ngày xưa mày hay mang mật lên lớp, mà mật to nhất cây. Mang cho ai vậy? Có phải cho Hoàng không?

- Không Hoàng, còn cho ai nữa? Hoàng muốn chọt Giàu,

- Cho Hoàng cũng được có sao đâu? Giàu đỏ mặt.

Trời đã về trưa, hai cô gái nhìn nhau. Cuối cùng Giàu nói,

- Bây giờ tụi em phải về. Cảm ơn anh và các anh lính Biệt Động Quân chịu mọi nguy hiểm, chết chóc, cho tụi em an lành. Ai trong xóm của em cũng quý mến các anh. Họ ngạc nhiên khi thấy các anh, mặc rằn ri, nhưng lại quá hiền lành. Họ còn biết anh học trường Đa Thành, và là người Đalat. Tụi em sẽ rủ bạn bè cũ tới thăm. Mới ngày nào, anh như con gái, ai chọt cũng đỏ mặt. Thế mới biết, thời gian đã thay đổi biết bao.

Rồi vẫn giọng nửa đùa, nửa thật, Giàu nói,

- Em mà biết như thế này, chắc anh không thoát khỏi tay em.

Sao Chị Không Về Thăm Lại Việt Nam?

Thiên Lý

Câu hỏi đó đã bao lần em hỏi
Lời yêu thương trách móc lẫn đợi chờ
Chị đã về rồi trong những giấc mơ
Đã thăm lại bạn bè và thân quyến

Em cứ trách: chị sao không lưu luyến?

*Nơi quê cha có mồ mã ông bà
Hãy trở về trước lúc chị đi xa
Để không tiếc dù một lần gặp gỡ*

Chị biết vậy nhưng lòng còn trăn trở
Nỗi lo toan vì bao chuyện nợ nần
Dẫu tiền tài chỉ là thứ phù vân
Không có đủ, chị làm sao về được!

*Bao năm rồi chị giữ niềm mơ ước
Sẽ có một ngày trở lại thăm quê
Như em đang trông ngóng chị quay về
Lòng cứ hứa để rồi hoài thất hứa*

Em biết đây quê mình giờ có lửa
Lửa đấu tranh sôi sục ở vài nơi
Có vui gì khi chị lại về chơi
Để thấy sóng bạo tàn phun lửa tắt.

*Để thấy cảnh bao nhiêu người bị bắt
Bị đuổi xô, đánh đập giữa phố phường
Thấy trẻ nghèo xin bố thí tình thương*

Lê la khắp ngõ đời trong tấm tối

Chị đau xót cho Việt Nam quá đổi
Họa xâm lăng đã từng bước cận kề
Em có nghe tiếng gào thét thảm thê
Từ oan trái của dân nghèo thua kiện?

*Đời đã mất chữ Tình và Lương Thiện
Thương em đang ngắc ngoải giữa bùn nhơ
Sống hoang mang với định kiến mập mờ
Trang sử cũ em vẫn hoài không biết.*

Lỗi chẳng tại em, do đời thua thiệt
Đã lớn lên trong chủ nghĩa bạo tàn
Đã học nhiều điều dối trá huyênh hoang
Trong trang sử tô hồng ơn của đảng

*Chị may mắn tìm ra vùng ánh sáng
Xót xa nhìn về chốn cũ khổ đau
Nền tự do độc lập đã ở đâu?
Mà cứ hát mãi bài ca đổi mới*

Thôi em nhé, đừng nhẩn câu mong đợi
Đừng hỏi rằng sao chị chẳng về thăm
Chỉ thêm buồn mòn mỏi với tháng năm
Đành nuôi nhớ trong mộng đời dân chủ.

12/2012

Tường Trình

ĐẠI HỘI BCĐ LẦN THỨ 54

Thiên Lôi Nguyễn Thế Đình

Đúng với truyền thống, Tổng Hội BCĐ lại một lần nữa tổ chức Đại Hội Kỷ Niệm 54 Năm Thành Lập Binh Chủng BCĐ (1960-2014) vào 2 ngày 19 và 20 tháng 7 năm 2014 tại Little Saigon, Nam California. Mục đích của TH vẫn là quy tụ BCĐ toàn thế giới tập hợp để củng cố tinh thần đoàn kết thương yêu ngày càng thêm bền vững của những quân nhân cùng trong binh chủng, cũng như củng cố tinh thần yêu nước như khi còn phục vụ dưới một bóng cờ.

Hội BCĐ Nam California, trong vai trò tổ chức, đã phải phác họa và kiểm điểm công tác đều đặn, cũng như phân công chính xác trong giai đoạn chuẩn bị. Ban Văn Nghệ đã công phu tập luyện liên tục trước 4 tháng. Nhưng sự thành công của đại hội không thể thiếu sự đóng góp âm thầm của Đoàn Công Tác đón tiếp từ phi trường do BCĐ Bùi Duy Vinh, Nguyễn Khắc Hiếu, Văn Hữu Hà, chia nhau đến các phi trường Los Angeles, Long Beach, Santa Ana (John Wayne) để rước từng người hoặc từng nhóm về nơi cư ngụ theo yêu cầu.

Những nôn nóng, đợi chờ cuối cùng rồi cũng đến. Các đàn anh khả kính, những đồng đội, chiến hữu đã một thời sống chết với nhau nơi đạn bom, đã cùng đến điểm hẹn đúng giờ.

A. TIỀN ĐẠI HỘI.

Tiền Đại Hội đã được tổ chức từ 14:00 đến 18:00 giờ ngày Thứ Bảy 19-7-2014, tại nhà anh chị Ngô Dzur. Nơi đây đã được trang trí đẹp, ngăn nắp đủ chỗ cho mọi người và ban nhạc, để mọi người có dịp cùng nhau hàn huyên, tâm sự, để nhớ những ngày đã xa. Lần hội ngộ này giống như buổi tao ngộ ngắn ngủi giữa đường trong những lần chuyển quân, hay khi cuộc hành quân chấm dứt. Khi được nghỉ xả hơi chút đỉnh, anh em thường đưa nhau ra quán, hay ở hậu cứ ngồi quanh bàn tiệc đơn sơ để tiêu pha số giờ rảnh ít ỏi của mình. Hôm nay, tiếng súng không còn nhưng buổi hội ngộ vẫn mang ý nghĩa như xưa, nhắc chúng ta đến tình đồng đội, tình chiến hữu khăng khít như thời trai trẻ.

***Tổng Hội Trưởng BÐQ
Nguyễn Minh Chánh***

Các NT Phạm Quang Vân, Trịnh Thanh Xuân, v/v..., BÐQ Giang Văn Xén đến từ Houston, Texas; BÐQ Trần Song Nguyên, Thái Trang, và các BÐQ Bắc California; BÐQ Lê Hữu Phúc, Nguyễn Văn Hào và các BÐQ Washington, DC; BÐQ Trần Văn Bá, với thái độ lạc quan và nụ cười luôn nở trên môi, cùng BÐQ Lý Phát Tân đã đến dự đúng giờ.

Được biết, sau khi buổi hội ngộ chấm dứt, anh chị Ngô Dzur đã phải dọn dẹp đến nửa đêm. Xin được tuyên dương sự đóng góp không suy tính của anh chị Dzur. Xin gửi một bông hồng tặng chị Dzur.

B. ĐẠI HỘI.

Đại Hội BÐQ Kỷ Niệm 54 Năm Thành Lập Binh Chung

(1950 -2014) vào ngày Chủ Nhật 20-07-2014, được chia làm 3 phần: Lễ chào cờ và tưởng niệm chiến sĩ trận vong, hội thảo.

1. Lễ Chào Cờ và Tưởng Niệm Chiến Sĩ Trận Vong:

BĐQ khắp nơi đã tụ tập về Đài Tưởng Niệm Việt Mỹ tương đối sớm. Các NT của BĐQ như Lê Khắc Lý, Nguyễn Văn Huy, Phạm Quang Vân, Trịnh Thanh Xuân v/v... cũng đã có mặt tại đây.

Buổi chào cờ bắt đầu lúc 10:00 sáng khi tiếng của BĐQ Đổ mạnh Trường, điều hợp viên buổi lễ vang lên, yêu cầu mọi người đứng vào vị trí đã được chỉ định để cử hành lễ rước Quốc Quân Kỳ. Trong không khí thật trang nghiêm, sau khẩu lệnh “Nghiêm. Súng Chào. Bắt!” của BĐQ Hồ Công Bình, phụ trách nghi lễ, toán Quân Quốc Kỳ đã vượt qua 2 hàng quân danh dự của BĐQ và các quý phu nhân, tiến vào vị trí trung ương.

Chủ Tịch Ban Tư Vấn và Giám Sát TH/BĐQ Phạm Văn Thuận.

Nhìn toán QOK, đi thật đều bước, súng trên vai, cờ trên tay đang tung bay trước gió nổi bật trong buổi lễ, chắc chắn lòng chúng ta không khỏi bồi hồi. Có dịp nhìn tư thế đứng nghiêm chào trong nét mặt trang nghiêm, tự tin, và rạng rỡ của các BĐQ, trong hàng quân thẳng tắp, chúng ta mới thấy rõ niềm tự hào của họ về một binh chủng mà một thời họ đã xả thân chiến đấu. Mọi chuyện có thể qua đi, nhưng tinh thần phục vụ của họ vẫn ngời sáng bất kể thời gian và đoạ đày mà họ đã gánh chịu.

Sau lễ chào Quốc Kỳ Việt-Mỹ, THT/BĐQ Nguyễn Minh Chánh đã phát biểu chào mừng quan khách và các đại biểu đã về tham dự Đại Hội kỷ niệm binh chủng tròn 54 tuổi. THT Chánh cũng nhắc chúng ta nhớ đến anh em đồng đội đã hy

sinh sự sống, hoặc mất đi một phần thân thể nơi chiến trường, mà giờ đây họ và gia đình đang gánh chịu nỗi bất hạnh tại quê nhà.

**Tổng Hội Phó BĐQ Phan
Thành Đông.**

người con của dân tộc đã chẳng tiếc tuổi xuân, đem đời mình hiến dâng cho mẹ VN.

“...Hỡi ơi! Thân xác các anh cô tịch nơi lau lách miền Tây, quạnh quẽ với núi rừng cao nguyên. Tưởng là giữ yên bề no ấm, hạnh phúc cho muôn dân. Chẳng ngờ, tất cả chỉ còn là những đau thương thù hận vì Tổ Quốc đã bị giặc dày vò chà đạp, triệu người ly tán khổ đau...

Hôm nay trước bàn thờ tổ quốc, chúng tôi mong rằng các anh sẽ được đời đời an nghỉ nơi chốn vĩnh hằng và cầu xin hồn thiêng sông núi phù hộ cho dân tộc chúng ta dành lại tự do, dành lại những gì chúng ta đã bị giặc cộng cướp đi...”

Tiếp theo, Tổng Hội Trưởng BĐQ Nguyễn Minh Chánh, Chủ tịch Hội Đồng Tư Vấn và Giám Sát Phan Văn Thuận, Hội Trưởng BĐQ Nam California, kiêm Trưởng Ban Tổ Chức, Phan Thái Bình đã đặt vòng hoa tưởng niệm trước đài tử sĩ.

Kèn truy điệu lại nổi lên, trong nỗi tiếc, niềm thương của tất cả những người tham dự. Sau cùng, nghi lễ chấm dứt sau

khi mọi người nghiêm chỉnh đưa toán QK.

2. Hội Thảo tại Westminster Civic Center.

11: 00 sáng, do Chủ Nhiệm Tập San BĐQ điều hợp, buổi hội thảo bắt đầu, khi các thành viên an tọa. Sau khi các hội thảo viên tuân tự giới thiệu về mình, các thành viên thuộc chủ tọa đoàn đã được mời lên bàn chủ tọa, bao gồm:

Tổng Hội Trưởng, Tổng Hội Phó Nội Vụ, Tổng thư ký Tổng hội, Chủ tịch Hội Đồng Cố vấn và Giám sát cùng các thành viên, Chủ Bút Tập San, và các Hội Trưởng các Hội BĐQ Texas, Bắc và Nam California, Washington, DC,... vốn là các Tổng Hội Phó Ngoại Vụ của Tổng Hội.

*Chủ Nhiệm Tập San BĐQ
Trần Tiến San.*

Tổng Hội Trưởng BĐQ Nguyễn Minh Chánh khởi đầu với lời chào mừng các đại biểu, báo cáo sơ lược các công tác TH/BĐQ đã làm trong năm vừa qua, cũng như mục đích.

Đi vào chi tiết, TTK/ TH đã nhắc lại vai trò chính của Tổng Hội là sợi dây gắn bó giữa các hội BĐQ địa phương và chiến hữu mũ nâu toàn thế giới với nhau.

Với mục đích đó, Tổng Hội đã có Tập San BĐQ, Trang web bietdongquan.com, và Egroups của Biệt Động là cơ quan ngôn luận của Tổng Hội. Ngoài ra, chương trình Huynh Đệ Chi Binh đã được thành hình từ gần 10 năm nay để tương trợ cho những thương binh BĐQ đang khổ nhục tại quê nhà.

Chủ nhiệm TS/BĐQ Trần Tiến San nói về những công việc mà Ban Biên Tập đã và đang thực hiện để duy trì và tăng thêm phần phong phú, xúc tích cho nội dung của Tập san. Đến nay, Tập San BĐQ đã là một trong các tờ báo quân đội được đông đảo độc giả, trong và ngoài binh chủng, kể cả dân sự

trên toàn thế giới, đón nhận như tờ báo của chính mình, với số phát hành cao. BĐQ Trần Tiến San cũng không quên nhắc đến những khó khăn trở ngại mà tập san đang chịu đựng, như về tài chánh, sự hao tổn về bu phí là gánh nặng đáng kể, giá cước tăng từng thời kỳ. *“Nhưng với sự tham gia đóng góp của các độc giả, chúng ta sẽ vượt qua những trở ngại đó.”*

Chủ Bút Tập San BĐQ Đỗ Mạnh Trường kêu gọi mọi người viết bài để trình bày được hình ảnh trung thực của người lính BĐQ. Ngoài nhiệm vụ chiến đấu sống còn với quân thù ngoài mặt trận, người lính BĐQ còn là con người bình thường biết yêu và biết ghét. Đã có một thời họ có thể hy sinh ngay cả mạng sống của mình cho lý tưởng “Bảo Quốc An Dân”. Sự đóng góp của BĐQ đã là một phần trong lịch sử. Nay họ là một phần không thể thiếu trong các sinh hoạt quân đội của cộng đồng VN toàn thế giới. BĐQ Trương Trọng Kiên và Trần Nguyên Công, 2 cộng tác viên thường trực của tập san, cũng được giới thiệu trong dịp này.

**Tổng Thư Ký TH/BĐQ
Nguyễn Thế Đình.**

Phụ trách chương trình Huỳnh Đệ Chi Bình, NT Nguyễn Minh Chánh đã mở đầu bằng lời cảm ơn đến các Hội BĐQ, các chiến hữu, các vị ân nhân trong và ngoài quân đội đã gởi tiền về cho quỹ cứu trợ. Chính nhờ các vị ân nhân trên, chương trình HĐCB mới được tiếp tục thực hiện, dù khiếm tốn, cho đến nay. NT Chánh cũng nêu lên những trở ngại, khó khăn khi nhận được thư “kêu cứu”. Nó sẽ phải trải qua nhiều “đoạn đường” như tìm hiểu xem có đúng là BĐQ thật hay giả, để có thể giúp đúng người.

Tiếp theo là báo cáo của các hội địa phương với những khó khăn và thuận lợi khi thực hiện nhiệm vụ tại nơi mình

đang sinh sống.

Buổi hội thảo bước sang phần hai với chủ đề “**Chúng ta phải làm gì trong tình hình hiện tại?**” THT Nguyễn Minh Chánh, kế đến là TTK/TH, đã đề cập đến tình hình tại quê nhà như, Trung Cộng xâm lấn Hoàng Sa, đàn áp ngư dân VN, sự yếu hèn của CSBV, thái độ hung tàn đối với dân chúng trong nước đang đòi tự do dân chủ. Đại hội đã thảo luận sôi

*Hội Trưởng BDQ Houston,
Texas, Giang Văn Xén.*

nổi đưa ra các ý kiến xác định lập trường chống cộng của BDQ và các biện pháp cụ thể để các hội BDQ nói chung và từng BDQ nói riêng thực hiện. Những ý kiến được nêu ra như phần hướng dẫn và tùy trường hợp áp dụng.

Phản thảo luận chấm dứt với bản tuyên cáo của BDQ.

C. DẠ TIỆC

Chưa đến 5 giờ, ngoài ban tổ chức đang bận rộn sắp xếp, mọi người hầu như đã hiện diện đông đủ tại nhà hàng Paracell. Đứng phía trước, quân phục của BDQ chen lẫn cùng quân phục của đủ loại quân binh chủng, cùng của quan khách dân sự. Mũ nâu với áo hoa rừng của BDQ hoà với màu mũ đỏ của Nhảy Dù, mũ xanh của TQLC, mũ calot của Không Quân, casquette của Hải Quân, mũ đen của Thiết Giáp, beret vàng của các đơn vị bộ binh, mũ xanh thẫm của các quân trường như Võ Bị Đà Lạt và Sĩ Quan Thủ Đức,... Thấp thoáng trong rừng người, màu áo nâu đồng phục của các phu nhân BDQ, xen kẽ màu áo xanh của các phu nhân Võ Bị Đà Lạt, áo dạ hội của những người bạn dân sự đang tha thướt di chuyển. Tất cả tạo thành một bức tranh linh hoạt và sống động thể hiện tình huynh đệ chi binh bền chặt không thay đổi theo thời gian.

Dạ tiệc đã khai mạc đúng giờ. Nghi lễ chào cờ Việt Mỹ

khởi đầu trang nghiêm với điệu nhạc hùng tráng của quốc ca VNCH và trầm hùng của quốc ca Hoa Kỳ. Những người đang tham dự trong giờ phút trang nghiêm này chắc hẳn đang nhớ đến các hình ảnh xa xưa, đầy hào hùng của quân lực VNCH khi chiến đấu để bảo vệ đất nước, cũng như nhớ đến sự bao dung của quốc gia Hoa Kỳ khi đón nhận chúng ta như những người tỵ nạn. Kế tiếp, phút mặc niệm bắt đầu, với điệu nhạc

BĐQ Trần Song Nguyên, Bắc California.

trầm buồn, để tưởng nhớ chiến sĩ VNCH đã vì quốc vong thân, cũng như tưởng nhớ các quân nhân Hoa Kỳ đã mệnh vong cho độc lập và tự do của VNCH. Sự hy sinh của các anh luôn được chúng tôi và các thế hệ mai sau nhắc đến.

Hội Trưởng BĐQ Phan Thái Bình, Trưởng Ban Tổ Chức, gửi lời chào mừng quan khách. Sự hiện diện của các chiến hữu BĐQ đã chứng tỏ tinh thần thương yêu, gắn bó với binh chủng. Tình cảm thân thiết của hội đoàn bạn, đã một thời cùng mặc áo trận, đi giày “shaut”, dành cho BĐQ qua sự hiện diện đông đủ đã thể hiện sự gắn bó giữa hội BĐQ Nam California và các hội đoàn bạn trong các sinh hoạt chống CS.

Tổng Hội Trưởng BĐQ Nguyễn Minh Chánh cũng ngỏ lời chào mừng quan khách và các chiến hữu mũ nâu, ”Một ngày mũ nâu là một đời Biệt Động”, đã tạm gác công việc riêng về đây hội ngộ, chia sẻ niềm vui trong ngày sinh nhật thứ 54 của binh chủng BĐQ. THT Chánh cũng xác định lập trường dứt khoát của Tổng Hội BĐQ là chống CS và ủng hộ phong trào tranh đấu dân chủ trong nước.

Tổng Thư Ký Tổng Hội BĐQ Nguyễn Thế Đình đã nghiêm chỉnh đọc Bản Tuyên Cáo thể hiện lập trường của Tổng Hội BĐQ v/v lên án hành vi xâm lăng của Trung Cộng, thái độ

yếu hèn của CSVN trước hoạ xâm lăng nhưng lại hung tàn đàn áp phong trào chống Trung Cộng của dân chúng trong nước.

BDQ Nguyễn Văn Hào,
Washington, DC
Minh Chánh.

Năm 2015, Hội BDQ Washington, DC được uỷ nhiệm tổ chức Đại Hội BDQ lần thứ 55. Đánh dấu sự kiện trong đại này, lễ nghi tượng trưng trao cờ BDQ từ Hội Nam California đến Hội BDQ Washington, DC đã được thực hiện giản dị nhưng mang đầy ý nghĩa. BDQ Nguyễn Văn Hào, đại diện, đã vinh dự nhận quân kỳ BDQ từ tay THT Nguyễn

Chương trình văn nghệ bắt đầu với chủ đề “**Hành Trình Người Lính Chiến BDQ**”. Nhạc cảnh đưa chúng ta trở về thời kỳ khi đất nước còn thanh bình và thống nhất, tới khi đất nước chia đôi năm 1954, hệ quả là cuộc di cư vĩ đại từ Bắc vào Nam của 1triệu người. Sau ít năm sống thanh bình dưới chế độ Cộng Hòa tại miền Nam, VC lại bắt đầu gây chiến năm 1960, cũng là năm binh chủng BDQ ra đời. Từ đó, người lính BDQ đã miệt mài chiến đấu, không ngơi nghỉ chống quân CS phương Bắc xâm lược.

Chương trình văn nghệ, do BDQ Phan Văn Thuận làm trưởng ban, được BDQ Nguyễn Ngọc Chân dày công quay phim và thực hiện trong nhiều tháng, với sự đóng góp của các anh chị trong Ban Văn Nghệ, đặc biệt là chị Trần Tiên San và các chị thuộc Nam California. Đoạn phim này được chiếu như một “background” trong khi các anh chị trong ban văn nghệ trình diễn trên sân khấu. Chắc chắn quan khách đã tìm được những giây phút đáng nhớ khi hồi tưởng lại quãng đời nhiều thăng trầm, chông gai mà mỗi người đã trải qua. Xin được gửi

lòng ngưỡng mộ về tinh thần đóng góp đến các anh chị thuộc Ban Văn Nghệ.

BDQ Thái Trang, Bắc California cũng đã có một màn trình diễn gọi lại nỗi thương tâm đến các thương binh còn kẹt lại quê nhà và đã quyên góp được một số tiền đóng góp cho quỹ Huynh Đệ Chi Binh.

*Hội Trưởng BDQ Nam
California, Trưởng Ban Tổ
Chức, Phan Thái Bình.*

Sự đóng góp nhiệt tình của các em hậu duệ, trong trang phục tác chiến, tại cổng nhà hàng cũng như phụ họa cùng với các bài hát, đã thể hiện được những hình ảnh sống động xa xưa, đầy lửa đạn nơi chiến trường. Cảm ơn các em.

Dù có vui đến bao nhiêu, buổi tiệc có kéo dài đến bao lâu, tiếng cười có rộn rã cỡ nào thì rồi cũng đến lúc phải chấm dứt, khi BDQ Phan Văn Thuận, Trưởng Ban Văn Nghệ, lên sân khấu cảm ơn quan khách vào 11 giờ đêm cùng ngày. Trong buổi luyên tiếc, chúng ta tự hẹn với nhau sẽ gặp lại năm sau trong Đại Hội BDQ lần thứ 55 được tổ chức tại Washington, DC.

Chào tạm biệt các chiến hữu! Hẹn gặp lại năm sau!

